

lavră nemțeană, unde a mai petrecut încă vreo doi ani de zile în obștea care număra acum vreo 700 de frați.

În anul 1781, dorind a-și împrăști amintirile uceniciei sale din Sfântul Munte și luându-și, întru aceasta, binecuvântare de la părintele său sufletesc, a pornit pe drumul către Athos.

Ajungând în București, a fost însă oprit în Țara Românească de către mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787) și de către un vechi prieten, ieromonahul Macarie de la mitropolie, și dânsul ucenic al starețului Paisie, care, prin multe insistențe, l-au determinat să primească a revigora viața în schitul Cernica, aflat în totală părăsire de peste trei decenii. Lucrarea ce i s-a încredințat era de a orândui și în această parte a pământului românesc o mănăstire cu aleasă viață de obște, după tipicul Muntelui Athos și al obștilor paisiene din Moldova.

Păstorind cu jertfelnicie și mult har, a refăcut vatra cernicană, adunând, în jurul său, în doar cinci ani, o obște de 103 ucenici.

În 1785, căzând într-o boală grea, din care nu a crezut că va mai scăpa cu zile, a întocmit o diată (testament), ca un adevărat așezământ al obștii sale, ce a rămas, peste vreme, un document de excepțională însemnătate duhovnicească. Însănătoșindu-se mai apoi, a mai trăit, în aceeași spornică lucrare, încă 22 de ani.

Roadele cărmuirii sale din chinovia Cernicăi au făcut ca, în 1793, mitropolitul Filaret al II-lea să-i dea în seamă și Mănăstirea Căldărușani, conducându-le efectiv pe amândouă din aprilie 1794 și până la moartea sa în decembrie 1806, locuind, pe rând, în fiecare dintre ele și așezând părinți egumeni care să le poarte de grijă, mai ales când el însuși era plecat în cealaltă parte.

Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica, icoană și raclă cu moaștele Sfântului Cuvios Gheorghe aflate la Mănăstirea de la Cernica.

În ambele mănăstiri a orânduit nestrămutat viața de chinovie după tradiția athonito-paisiană, și după așezământul diatei sale, cu pravila celor șapte laude zilnice, spovedania deasă, ascultare, rugăciune continuă, asceză și masă de obște.

Sfârșitul vieții i-a sosit la 3 decembrie 1806, fiind mult plâns de cele două numeroase obști de ucenici ai săi. A fost înmormântat la Mănăstirea Cernica, în fața bisericii Sfântului Lazăr, zidită de el în 1804, mormântul său fiind pe locul din cimitir ocupat, mai târziu, în 1875, de cavoul mitropolitului Nifon.

Sfântul Cuvios Gheorghe este apreciat, pentru viața sa aleasă, pentru tactul și roadele cărmuirii celor două mari obști călugărești muntene, ca unul dintre cei mai de seamă cuvioși români, înnoitor de renume al monahismului românesc, în pragul epocii moderne, în duhul neoisihast athonito-paisian.

În sesiunea sa din 20-21 octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Cuviosului stareț Gheorghe. Proclamarea canonizării s-a săvârșit la Sfânta Mănăstire Cernica în ziua prăznuirii sale, la 3 decembrie 2005, de către un impresionant sobor arhieresc avându-l în frunte pe Prea Fericitul Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

(Preot Florin Șerbanescu, Viața Sfântului Gheorghe de la Cernica)